

MATON, Jef, econoom (Dentergem 17 augustus 1933).

Na lager onderwijs te Dentergem en Gijverinkhove en humaniorastudie te Kortrijk behaalde Maton in 1957 het licentiaatsdiploma in de economische wetenschappen aan de Rijksuniversiteit te Gent en werd er assistent. In 1962 behaalde hij zijn doctoraat en in 1970 werd hij tot docent (economische groei en planning) aan het Interfacultair Studie- en Vormingscentrum voor Ontwikkelings-samenwerking van de Gentse universiteit benoemd. Hij is tevens medewerker aan verscheidene regionaal-economische studies, streek- en gewestplannen. Jef Maton, die tijdens het academiejaar 1956-'57 hoofdredacteur was van Gents Studentenleven, schreef ook in andere studententijdschriften bijdragen over de sociaal-economische problematiek van Vlaanderen. Als student leverde hij tevens zijn eerste naamloze bijdragen in De Volksunie. Maton bereidde het sociaal-economisch referaat voor van het Volksunie-congres van 1960 (Stellingname van de Vlaams-nationale partij ten overstaan van de huidige sociaal-economische problemen in Vlaanderen) en werkte mee aan de Volksunie-congressen van 1963, '66 en '73 (Het Vlaams-nationalisme tegenover de wereld van de arbeid). Hij was oprichter van de Sociaal-Economische Werkgroep van de Volksunie, waarvoor hij een aantal brochures samenstelde, w.o. Voor de haan driemaal zal kraaien (1961, met P. Martens) en Sociaal-ekonomisch ontwikkelingsplan voor Vlaanderen 1965-1975 (1965).

Van 1966 tot '73 was Maton lid van het nationaal bestuur van het Davidsfonds en schreef het ontwerp voor het Davidsfonds-Manifest van 10 oktober 1971, waarin de vereniging opkwam voor een vernieuwde radicalisering van de V.B. en zich afzette tegen de groeiende „inkapseling” en „verburgerlijking”.

WERKEN: *Sociaal-ekonomisch ontwikkelingsplan voor Vlaanderen 1965-1975* (1965); - *Zie Vlaanderen nieuw* (tekst van Davidsfonds-Manifest), in *Nieuw Vlaanderen*, jg. 5 (maart 1972); - *Sociaal-ekonomisch beleid in Vlaams-nationaal perspectief* (1973); - *Renaat De Rudder Gedenkboek* (1974, samen met S. de Keyser).

JORIS DE DEURWAERDER